

**bam
bú**

KOKNOM
Una aventura
en terres maies

Núria Pradas

Editorial Bambú
és un segell d'Editorial Casals, S.A.

© 2012, Núria Pradas
© 2012, Editorial Casals, S.A.
Tel.: 902 107 007
www.editorialbambu.com
www.bambulector.com

Disseny de la col·lecció: Miquel Puig
Fotografia de la coberta: iStock Photo

Fotografies del desplegable: Getty images
Il·lustracions: Montserrat Batet

Primera edició: setembre de 2012
ISBN: 978-84-8343-204-4
Dipòsit legal: B-12969-2012
Printed in Spain
Imprès a Anzos, S. L.
Fuenlabrada (Madrid)

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només pot ser realitzada amb l'autorització dels seus titulars, llevat d'excepció prevista per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar fragments d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 45).

Te' **Arbres**

El vertigen de la caiguda el sobtà per la seva violència. La nàusea li tenallà la gola, li colpejà el pit.

Pensaments i sensacions es confongueren en una espiral de por que el marejà.

Va prémer la runa¹ a la mà com si amb aquell gest pogués evitar el que estava a punt d'esdevenir-se.

L'aterratge, aquesta vegada, fou tan brusc que li va fer perdre els sentits.

En Víctor es va anar despertant a batzegades. Va intentar obrir els ulls i li va semblar que el món s'havia posat del revés. Va mirar de moure's i, immediatament, va deixar anar un grunyit de dolor. Malgrat tot, provà d'aixecar-se, però les cames no li van respondre i una bafarada de por li va omplir el ventre.

Va passar el temps. Qui sap quanta estona?

1. Pedra que conté escrit un signe de l'alfabet dels pobles nòrdics. En l'aventura amb els vikings (*Raidho*), en Víctor intercanvia l'escarbat màgic d'Egipte (*Heka*) per la runa viking.

Estirat, sense poder-se moure, sense saber on era, amb la por mossegant-li tot el cos, va fixar la mirada en la gran volta celeste que li feia de sostre. Mil puntets de plata brillaven allà dalt. La seva llum es filtrava entre els grans arbres que l'envoltaven i en vestia els troncs d'estrany reflexos blaus.

Un raig de lluna flotava a l'aire, il·luminant el terra, els gruixuts troncs dels arbres i les falgueres, que semblaven retallades entre ombres.

–On sóc? –murmurà en Víctor.

Una onada de pànic el va fer estremir. Sol, perdut, somicant, es va deixar dur per un gran sopor, un cansament tan pregon com no havia sentit mai abans. Va tornar a cloure els ulls, mentre l'estrany món que l'acollia es difuminava i desapareixia en el no-res.

Una sensació insuportable de calor el fuetjà i el despertà.

En Víctor no recordava res, però va alçar el cap amb un gran esforç i es va mirar. Va reconèixer les pells que encara duia posades i, immediatament, li vingueren a la memòria el rostre emmurriat de l'Eiríkr, els ulls clars i dolços de l'Asgerd i l'expressió eternament sorpresa d'en Cèdric.

Havia deixat enrere els víkings i l'Illa de Gel. Duia la runa a la mà com si fos un sisè dit, una prolongació d'ell mateix.

No sabia on havia anat a parar, però fos on fos, el clima era ben diferent del de les terres que acabava de deixar. Aquí feia calor. Molta calor. L'aire era dens, prenyat d'humitat. Suava per tots els porus de la pell.

De mica en mica i mirant d'aguantar el dolor que encara li feien les costelles, s'alçà. El primer que calia fer era

adaptar el vestuari a les noves circumstàncies. Es va desprendre de tota la roba gruixuda: de les pells, de la capa de llana i, fins i tot, de la camisola de lli. Li va semblar que les botes li protegirien els peus i se les va deixar posades, encara que no es trobava gaire còmode.

Devia fer una fila estranya! Si l'Eiríkr el veiés, es rifaria d'ell, sens dubte.

Va ser llavors quan va començar a observar el nou paisatge. I a sentir-lo. Perquè una munió de sorolls semblava que sortia de cada arbre per expandir-se per tot aquell verd que l'envoltava: ocells que s'acabaven de despertar i agitaven les ales per foragitar els malsons, micos que es cridaven d'una branca a l'altra... Tot plegat formava una cacofonia ensordidora.

«Si això és la selva, com sembla, vol dir que per aquí s'amaguen tota mena d'animals més o menys salvatges, oi?», es va preguntar en Víctor, mentre la por, que semblava mantenir a ratlla, li tornava a pujar cames amunt i el feia tremolar.

I és que la immensitat que l'envoltava el feia sentir-se més sol i petit que mai.

Es va empassar la saliva i s'aventurà a fer un parell de passes. Les fulles i les branques cruixien sota els seus peus i es convertien en un instrument més d'aquell inusitat concert.

«Bé, si més no, aquí no hi ha víkings ferotges lluitant a cops d'espasa i incendiant poblats», va pensar, intentant fer el valent per treure's la por del damunt.

Mentre, a poc a poc, avançava, va aixecar els ulls cap a la capçada dels arbres gegants. Formaven una mena de cel

verd, impenetrable, per on intentava esquitllar-se la llum del sol. Hi penjaven lianes, que eren com llargues serpents grises.

A terra, unes formigues enormes i vermelles transportaven larves, fulles i cadàvers d'insectes que eren deu vegades més grossos que elles. En Víctor va fer un salt i s'apartà del camí de les formigues.

«Només són formigues», va pensar. «Si una colla de formigues inofensives em fa saltar, què faré quan em trobi cara a cara amb...».

Es va forçar a interrompre els pensaments. Potser era millor lligar ben curt la imaginació i seguir avançant. En un lloc o altre hi devia haver gent, habitants d'aquella selva espessa i frondosa. L'acollirien. El protegirien. Segur!

–Cal ser optimista –va dir parlant amb si mateix. I es va posar a xiular mentre avançava–. Fa un dia molt maco per passejar per la selva i...

Tot d'un plegat, li va semblar que el sol s'apagava. Va mirar enlaire. Per damunt dels arbres, el cel s'havia tornat lletós.

–Sembla que vol ploure...

Ho va dir en veu més alta, com si volgués avisar els invisibles habitants dels arbres.

I tot seguit, la selva li va caure al damunt convertida en una pluja torrencial.

En Víctor es va aixopugar com va poder sota d'un arbre. Encara que sabia que aquella no era una gran idea, ni tan sols era una bona idea, la veritat és que no se li va ocórrer res de millor. Potser el seu destí era morir socarrimat sota un arbre en una selva desconeguda. El destí, ja se sap, té coses molt estranyes.

Al cap d'uns quants minuts, i després d'una tempesta que semblava que volia fer desaparèixer la terra sota litres i litres d'aigua, la pluja va parar tan de cop com havia començat i la selva es va tornar a il·luminar tímidament.

En Víctor es va mirar. Anava xop de cap a peus. Se li havien mullat fins i tot les neurones. I si havia de fer cas d'aquell sol escarransit, encara trigarien una bona estona a assecat-se-li.

Què podia fer? On podia anar? Què menjaria? Com sobreviuria? Les preguntes se li amuntegaven al cervell fent-li créixer la por i la incertesa.

Potser havia abusat massa de la màgia dels seus amulets i ara en rebia les conseqüències.

«*Heka*», va pensar; i tot tancant els ulls es va veure de nou dins el luxós palau de Tebes, amb en Tutmosis i la Sitah.²

Quant de temps havia passat? Li semblava que era una eternitat i potser ho era; però el temps és capriciós, això ja ho sabia. Potser en la vida real, aquella en la qual vivien els pares, els companys de classe, la gent que coneixia i que el coneixien, el temps s'havia aturat, esperant el seu retorn. O potser no. Potser si algun dia tornava, ja no trobaria ni el pare, ni la mare... Ningú!

Si algun dia tornava...

Es va deixar caure a terra i va amagar el cap entre les mans. Les llàgrimes li amaraven les galtes. Encara que plorar no solucionaria res –ho sabia bé–, no trobava cap motiu

2. *Heka* ('màgia' en egipci) és el primer llibre de la sèrie «Grans Viatges». Transcorre a la cort de Tutmosis III, quan el faraó encara és un nen. La Sitah, que es convertiria en la seva primera esposa, també intervé en aquesta aventura.

per no fer-ho. Allà no hi havia ningú. Ningú no el sentiria plorar enmig d'aquella cridòria...

Cridòria? Quina cridòria? En Víctor va alçar el cap i va escoltar atentament.

Silenci!

La selva, ara, semblava morta. Ni un sol cruixit. Ni un sol gemec. Els ocells havien emmudit.

Silenci!

Silenci prolongat i pesant. Amenaçador. Pitjor, molt pitjor que aquella fressa cridanera que l'envoltava abans.

Es va alçar de cop, amatent, en estat d'alerta. Tenia la clara impressió de ser observat, que uns ulls estranys el sotjaven. I, de cop, un vol d'ocells va ferir l'aire i li caigué al damunt una pluja de plomes.

Va sentir un xiulet afuat i, immediatament, una cremor roent li foradà la pell.

Després, res més.

Otoot

La casa

Un gust amarg li abrusava la gola. Va estossegar i, en fer-ho, es va incorporar.

Va seguir tossint compulsivament una bona estona. Estava marejat, enfebrat. Cansat pel simple esforç de tossir.

Va pensar que es moriria i es va tornar a estirar. Si més no, així, estirat, traspassaria més còmodament.

Aleshores va sentir el murmuri d'unes veus al seu voltant, unes respiracions properes. Va obrir els ulls. No veia res. Només ombres borroses, figures desdibuixades. Potser no eren res més que fantasmes creats per la febre.

Va sentir que un d'aquells fantasmes el sacsejava i es va admirar del realisme amb què se li presentaven aquelles figures imaginàries. Si s'hagués sentit més fort, si n'hagués tingut ganes, fins i tot hauria mirat cara a cara la seva al·lucinació. I és que un no té uns somnis tan reals cada dia!

Fins que, ara sí, una sacsejada més forta que les altres li va fer obrir els ulls de cop. La figura que tenia davant es va

anar aclarint. Els contorns d'aquell rostre s'anaren dibuixant. I, per fi, va distingir clarament la cara rodona i fosca d'un noi.

Va intentar incorporar-se, però llavors aquella cara estranya es va duplicar.

«Abans no m'hi veia, i ara hi veig doble», va pensar en Víctor, en un breu llampegueig de clarividència, abans d'estirar-se de nou.

No li va costar gens quedar-se adormit. Aviat el seu son es va veure poblat de rostres que es barrejaven en una mena de dansa inconnexa i estrambòtica.

Un guerrer de cabells vermells i aspecte ferotge s'enfilava a una piràmide, mentre que una mena de fada de rostre dolç, amb el cap ple de flors i una túnica blanca, li assenyalaria un camí que s'obria enmig d'una selva espessa i temible.

–Sitah! –va murmurar el noi entre somnis.

Algú li va refrescar el front ardent. Una mà amable i fresca. Una mà maternal.

–Mama. Ets tu?

Entre les bromes que la febre i els somnis li havien teixit al cervell, va copsar el rostre somrient de la seva mare.

–Tot va bé. Tot va bé...

–Mama... Avui no vull anar al *col·le*... No em trobo... gaire bé...

Potser van passar poques hores; potser una eternitat. La jungla es despertà; les falgueres s'agitaren empeses pel vent. Les lianes ondularen enmig de les orquídiades. També ell, en Víctor, va obrir els ulls. Ja no tenia febre, però se sentia com si el cos no li pertanyés; com si ell, la seva voluntat, anés per una banda i el cos per una altra.

Els records li van anar tornant de mica en mica a la memòria, encara que li costà distingir entre el que havia viscut de debò i el que només havia estat producte dels somnis enfebrats d'aquella nit.

Mirà al seu voltant. Estava estirat sobre una manta fina. Tot el terra estava cobert d'aquelles mantes que tenien dibuixos i colors alegres.

En Víctor va buscar amb la mirada una finestra, alguna obertura en aquelles parets que semblaven d'adob; però no en va veure cap. Dins de l'habitacle on es trobava, una cabana segurament, només hi havia alguns cistells de vímet i estris de ceràmica.

«Bé», va pensar, «volia trobar gent i sembla que l'he trobada». I, tot seguit, no va poder evitar rumiar on havia anat a parar aquesta vegada, a quina època i dins de quina història.

De cop i volta, va sentir soroll de passes i les siluetes de dos nois, més o menys de la seva edat, es van perfilar a l'entrada. A mesura que se li acostaven, els trets d'aquells rostres s'anaren aclarint i en Víctor va tenir la sensació que els coneixia d'abans. Li van caldre pocs segons per poder identificar els dos nois: eren els mateixos que havia albirat entre les boires dels seus somnis, aquella nit.

Gairebé se sorprengué que fossin reals.

Un d'ells, el que va entrar primer, anava vestit amb un tapall blanc que contrastava damunt la pell fosca. Els cabells, negríssims, li queien, llisos i lluent, per l'esquena.

Va obrir la boca per parlar i en Víctor es preparà per escoltar un seguit de sons que de ben segur no entendria. La història de sempre.

bam
bú

+10

GRANS
VIATGES

Després de les aventures de l'antic Egipte i amb els víkings, en Víctor torna a viatjar en el temps i acaba en terres maies. Convertit en el *koknom* –el guardià del jove príncep hereu–, tindrà la missió de protegir el futur rei Pakal fins que sigui coronat. Una tasca gens fàcil si vius envoltat d'enemics tan ferotges com els homes d'Uneh Chan, el terrible Serpent Enroscada. Amb nous amics, en Víctor s'enfrontarà a grans peripècies i aventures com ara vèncer un jaguar o presenciar els perillosos entreteniments d'una civilització de costums esgarrifosos. Aquesta missió, tanmateix, li ofereix una última sorpresa: l'amor de l'Ix Kay.

INTRIGA + AVENTURA + AMOR

